

Smeulende

WAANZIN

*De personages en de gebeurtenissen in dit boek zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op toeval.*

*Eerder verschenen van deze auteur:
Zinsbedrog 978 94 92011 09 1 (Witsand Uitgevers BE)*

© LIZI MULDER
www.facebook.com/Lizi.Mulder
Coverfoto www.jasminafotografie.be

Vormgeving Angélique Kersten
Uitgeverij aquaZZ Arnhem, Nederland | www.aquazz.com

The logo for aquaZZ is a stylized, handwritten-style signature of the word 'aquaZZ' in a dark grey or black color. The 'Z's are particularly large and expressive, with long, sweeping tails that extend to the right.

Eerste druk 2016
ISBN 978 94 91897 70 2
NUR 301

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke
wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
auteur.*

Smeulende
WAANZIN

Lizi Mulder

Romantische suspense

*Ik draag dit boek op aan mijn papa, Willy,
met wie ik nog zoveel had willen delen.*

Proloog

Slaap werd schromelijk overschat. Dat was toch Hannes rots-vaste overtuiging. Ze deed niets liever dan tekenen na bedtijd. Of, zoals nu, vanuit het open venster één hoog met rode oortjes de achttienjarige buurjongen begluren. Hij stond te kussen in het schijnsel van de straatlamp. Zijn donkere haar contrasteerde met dat van het blonde meisje. Zijn armen dwaalden over haar schouders en rug.

Met haar elf lentes was Hanne te jong voor jaloezie. Maar net als haar oma had ze oog voor schoonheid. Hoe vaak had ze hem die zomer al niet vanop een afstandje geschetst? Zijn profiel als hij, verderop zittend op het strand, naar de branding staarde. De contouren van zijn bovenlichaam, de lengte van zijn benen, terwijl hij – zijn haren uitschuddend na een duik in zee – het hart van vele meisjes sneller deed slaan.

Het koppeltje beneden nam een adempauze. Hij fluisterde iets, zijn liefde-van-de-dag giechelde en schudde haar staartje van links naar rechts.

Op haar tippen en met gespitste oren leunde Hanne verder uit het raam. In de avondstilte was zijn stem net hoorbaar. Met lieve woorden probeerde hij het blondje ervan te overtuigen mee naar zijn kamer te gaan. Zijn declaratie dat de vakantie weldra voorbij zou zijn, deed haar zwichten.

Eén verdieping hoog veroorzaakten die woorden een krop in Hannes keel. Vandaag hadden er al merkbaar minder zomergasten over de zeedijk van Baaltje geflaneerd. Op de horecaterrassen was, ondanks het mooie weer, soms een zitje vrij gebleven. Her en der hadden op het strand crêpepapieren bloemen gelegen, achteloos vergeten. Kleurige knutselwerkjes die kinderen eerder nog – volgens aloude traditie aan de Belgische kust – enthousiast hadden geruild.

Het was de voorlaatste zaterdag van augustus. Bijna het einde van een historisch warme zomer. Volgend weekend zou ook zijn familie afscheid nemen. Hanne zou achterblijven, hopen op een weerzien volgend jaar.

Het gepiep van het tuinpoortje bracht haar aandacht terug naar de scène beneden. Met een buiging nodigde de buurjongen zijn liefje uit in zijn voortuin. Giechels ontsnapten haar, die hij smoorde met zijn mond. Daarop verdwenen de tieners uit haar gezichtsveld.

In haar droom die nacht zag Hanne hem terug en kuste hij háár. De zoen deed haar het warm krijgen en na een poos naar adem happen. Tot iets haar deed ontwaken ...

Nukkig om het abrupte einde van de nachtelijke fantasie kneep ze haar ogen stijf dicht in de hoop snel weer in te dommelen. Maar dan werd ze zich bewust van een vreemde geur en dito geluid. Haar ogen sprongen open. Verschrikt kwam ze rechtop in bed.

Haar neus en ogen prikten, terwijl ze rond tuurde in haar kamer. In het licht van de lantaarn dat door het raam naar binnen viel, zag ze de omtrek van haar kleerkast en bureau. Ze moest hoesten en werd overmand door een onheilspellend gevoel. Het veroorzaakte onaangename kriebelingen in haar buik.

Toen haar ogen zich aan de semi-duisternis hadden aangepast, zag ze rook als mist door de deurspleet binnenstromen. Angst sloeg haar om het hart. Stond het huis in brand? Ze gilte en kreeg opnieuw een hoestbui. Waarom had mama haar niet wakker gemaakt? flitste er door haar hoofd. Sliep ze nog? Ze moest haar wakker maken!

Met een hand over haar neus en mond verliet Hanne het bed. Blootsvoets liep ze naar de deur en rukte die open.

Hitte en een knisperend lawaai verlamden haar van schrik. Ze moest zo snel mogelijk het huis uit zien te komen! Maar de bezorgdheid voor haar moeder won het van die vluchtreflex. Voorovergebogen en kuchend rende ze naar mama's slaapvertrek. Daarbij passeerde ze het trapgat. Een grijze wolk zocht zich als een slang een weg omhoog.

Met de moed der wanhoop en haar hart dat klopte in haar keel sleurde ze haar blik weg van het beangstigende beeld. Hervatte haar weg op de overloop.

Maar mama was niet in haar kamer! Meer nog: haar bed was onbeslapen ... Hanne panikeerde nu helemaal. Zweet vormde zich onder haar oksels, maakte haar handen klammig. Was mama nog beneden? O, god!

Omdat het laag bij de grond makkelijker ademen was, kroop ze op handen en knieën terug naar de trap. Die luttele meters leken kilometers. De samengepakte rook pijnigde als venijnige stukjes glas haar waterende ogen. Ze zag amper een hand voor zich uit. Op de tast bereikte ze de bovenste traptree. Een oranje gloed zinderde onheilspellend in de diepte.

Hanne kokhalsde. Ze werd misselijk. Haar ogen brandden. Toen ze lucht in haar longen probeerde te zuigen, maakte ze een piepend geluid. Alles rondom haar begon te draaien, de vloer wiebelde onder haar blote voeten.

‘Mama!’ riep ze radeloos. Maar de kreet bleef steken in haar keel ...

Het was stil in haar hoofd. Ze had het gevoel dat ze werd opgetild. Dat moeten de engeltjes zijn, dacht ze. Ze had een visioen van zichzelf gedragen op de handen van de bovenna-tuurlijke gevleugelde wezentjes. Hun sussende woorden kalmeerden haar. Mama zweefde naast haar en glimlachte sereen.

‘Rustig maar, liefje,’ klonk het schor fluisterend. ‘Alles komt goed.’

15 jaar later ~ Antwerpen, zaterdagavond 28 juni

De club vibreerde. Letterlijk. Patrick Verbist voelde de beats van Netsky's *Running Low* en de springende menigte door de zolen van zijn Floris Van Bommels. De DJ achter de draaitafel spoorde, gillend in de microfoon, de feestgangers aan helemaal uit hun dak te gaan. De decibels gingen nog hoger de lucht in, net als de met smartphones en breekstaafjes verlengde armen. Groene en paarse lichtstralen zwiepten over de hoofden, deden de in de grote ruimte zwevende spiegelballen fonkelen. Vrouwen met maar een paar driehoekjes textiel om het lijf kronkelden op de tonen van de muziek op kleine podia.

Leunend tegen een hoge tafel naast de dansvloer nam Patrick een slok van zijn tonic. En verveelde zich stierlijk. Het hele opgefokte gedoe deed hem niets, constateerde hij, terwijl hij zijn donkere ogen over de clubscene liet dwalen. Of beter: niets meer.

De trendy uitgaanstempel was tot een goed jaar geleden zijn favoriete stek geweest om te ontspannen na een hectische week. Eén van zijn jachtterreinen ook als hij zin had in seks. Het vinden van gelijkgestemde vrouwelijke zielen was nooit een probleem. Ook al cultiveerde Patrick dat niet, toch wist hij dat hij sexappeal had. Menige knappe, langbenige schone had hij van hieruit mee naar huis genomen. Thuis was – kon het handiger? – zijn appartement aan het Willemdok op het Antwerpse Eilandje op wandelafstand van de discotheek.

'Ik denk dat we *touche* hebben,' werd er in zijn rechteroor geroepen. Serge, zijn vier jaar jongere broer, keek hem triomfantelijk aan. Met zijn kin gebaarde hij naar de twee vrouwen die op hun zoetst glimlachend tussen het volk op hen toeliepen. Patrick rolde met zijn ogen richting de spots.

'Als je het riskeert die "hi-ik-ben-Sergio-nee-niet-die-maar-beter-in-bed" bullshit te verkopen, dan ben ik weg, Junior. Ik

zweer het. En voor alle duidelijkheid: ik ben niet op zoek naar een scharrel.' Al wat hij als antwoord kreeg, was een brede grijns.

Toegegeven: met zijn groene ogen, bestudeerd-nonchalant kapsel en stoppelbaard, kon Serge echt wel doorgaan voor een jonge versie van Sergio Herman, de Zeeuwse culinaire wonderboy. Toch opteerde broerlief wijselijk voor een andere openingszin.

Omdat de muziek te hard klonk om een gesprek te voeren, nam het viertal na enige introductieminuten de trap naar het design dakterras.

Het was een aangename eind-juni avond. R&B zorgde onder de sterrenhemel voor een relaxte sfeer en martini cocktails deden de rest.

Het vrouwelijke duo bleek uit de buurt van Rotterdam afkomstig te zijn. Nadat ze een dagje hadden geshopt in de sinjorenstad, brachten ze een eerste bezoek aan de gerenommeerde club. De grote, slanke brunette had zich op een witte loungezetel tegen Serge aan gevlijd. Ze hing – figuurlijk én lijfelijk – aan zijn lippen. Tegenover Patrick op een poefje zat de blondine te staren in haar cocktail. Na enige timide lachjes en een opmerking over hoe megacool ze alles wel vond, wist ze klaarblijkelijk niet meer wat te zeggen.

Normaliter liet Patrick het nooit zover komen: over versierpraat moest je hem niets meer leren. Kwam hij haar ter hulp met gefakete interesse in haar bezigheden? Met haar lange golvende haren, leuk snoetje en niet-misse benen was ze best aangenaam om zien. Het was lang geleden dat hij zich op een rol tussen de lakens had getrakteerd. Haar verleiden zou kinderspel zijn.

Luister naar je lichaam, had de dokter geadviseerd. Naar de Nederlandse glimlachend, deed hij exact dat. Aansluitend stak hij zijn hand op en trok de aandacht van een van de obers. Hij bestelde voor de rest van het gezelschap, betaalde en ging staan.

'G-ga je al?' sputterde hoe-heette-ze-ook-weer.

Hij nam zijn toevlucht tot het lamme excuus dat hij vroeg op moest. Uit beleefdheid voegde hij eraan toe dat hij hoopte haar nog eens te zien.

‘Dat zou ik ook leuk vinden,’ zei ze. Opgefleurd gaf ze hem haar mobiel nummer.

Serge had zich losgemaakt van de bijdehandse vriendin en nam hem apart. ‘Nu al bedtijd, grote broer?’ vroeg hij onderzoekend. ‘Is er iets mis met het gezelschap?’

‘Nee. Gewoon geen zin vanavond. Als ze er iets over vraagt, zeg haar dan gewoon dat ik mijn avondje niet had.’

‘Ik begin me toch stilaan zorgen te maken,’ ging Serge hoofdschuddend door. ‘Die sabbatperiode van jou begint wreed op permanent celibaat te lijken.’

‘Niks om je hersenen over te breken. Heb jij alles onder controle?’

Serge tuitte in antwoord zijn lippen en gooide een kus naar zijn date. Patrick grinnikte.

‘Doe niks wat ik niet zou doen, Junior. En als –’

‘Ja, ja, ik weet het. En als ik het toch doe, dan zal ik voorzichtig zijn.’

‘Juist.’ Patrick klopte zijn broertje tussen de schouderbladen. ‘Zorg dat je morgenmiddag niet te laat komt op Tobias’ verjaardagsfeestje. Anders vilt pa je levend.’

‘Ik zou niet durven,’ antwoordde Junior grijnzend.

Onderuitgezakt in een zetel vier hoog op het terras van zijn flat, met Vaya Con Dios’ *Heading For A Fall* zachtjes op de achtergrond, aanschouwde Patrick een uur later de in het dok aangemeerde boten. Daarbij dacht hij terug aan de danseres die hij bij het buitengaan van de discotheek had gezien. Niet haar nauwelijks verhulde lijf had zijn aandacht getrokken, maar de kleine bloemtattoo links op haar onderbuik. Een half jaar geleden had hij in Sint-Idesbald ook zo’n bodyart gespot bij een andere vrouw, zij het in volkomen andere omstandigheden. Spelend op het strand met haar hond, had zij een stok weggegooid. Daarbij was haar truitje omhoog gekomen en had hij een stukje van haar buik gezien. Hij had haar nooit gesproken en toen meestal alleen maar vanop een afstandje gezien. Desondanks sloop de herinnering aan haar van tijd tot tijd, zoals nu, binnen in zijn hoofd.

Gelach steeg op vanaf een van de terrassen beneden. De helft van een gezelschap stond op en nam luidruchtig afscheid van de achterblijvers.

Het was maanden geleden dat hij in zijn andere flat in Sint-Idesbald was geweest, mijmerde Patrick voort. Volgende zaterdag was het Kite Day in de jachtclub, een event dat hij niet wilde missen. Onder de douche dacht hij aan de kick die het scheren over het water en het controleren van de vlieger hem gaven. Tussen de lakens gleden zijn gedachten terug af naar '*Walks With Dog*', zoals hij haar was gaan noemen.

Najaar aan de kust kon een heel trieste bedoening zijn. De horeca was doods, het strand vaak nat en verlaten. Maar in zijn downperiode, met zijn energieniveau lager dan ooit, had die desolaatheid hem goed gedaan. Op doktersadvies had hij in de tweede helft van vorig jaar behoorlijk wat gas terug genomen van zijn baan vol verantwoordelijkheden. Dit door zoveel mogelijk te delegeren. Zaken waarvoor zijn fiat of input toch nodig waren, had hij geprobeerd vanop afstand te regelen. Voor het overige had hij al lezend, wandelend langs de waterlijn of – zodra hij zich terug energieker voelde – kiteboardend zijn zinnen verzet. Hij had zelfs kookboeken gekocht en tot zijn verbazing vastgesteld dat voedsel bereiden hem nog plezierde ook.

Toen hij haar voor het eerst vanachter het raam met het beest voorbij zijn flatgebouw had zien stappen, had hij zich afgevraagd wat een jonge vrouw daar deed op een gure laat-herfstdag. De koude wind had haar korte rode jasje doen bollen en haar schouderlange lichtblonde haren doen rondvliegen. Met zijn blik had hij haar steeds kleiner wordende gestalte gevolgd tot ze uit zijn gezichtsveld verdwenen was. De volgende ochtend had hij het duo opnieuw op het strand ontwaard. Hun dagelijkse passage was gedurende een aantal weken iets geworden waar hij naar uitkeek.

Patrick nestelde zich dieper in zijn hoofdkussen. Hij herinnerde zich zijn toenemende rusteloosheid toen ze op een morgen niet verscheen en de dag erop ook niet. Hoezeer hij de afgelopen winter het panorama vanaf zijn flat ook had afgespeurd, nooit had hij nog een glimp van haar opgevangen.